Geo Bogza
POEZII

Orion
Nicio corabie nu s-a întors vreodată
Din mările sudului sau de la capricorn
Atât de pura şi eleganta fregata.
Cum se întoarce toamna Orion.

Peste păduri înverzite n-a strălucit nicicând
Lumina lui alba. Nici pe pajişti de fin.
Oceane şi munţi îl văd primăvara plecând şi cerul nu-şi mai afla multă vreme stăpân.

Octombrie urca din nou peste grădini înaltele-i catarge cu vârfuri de platina şi toată iarna, apoi, corabia de lumina
Deasupra lumii uimite se clătină.

Rege al constelaţiilor din septentrion
Mereu lunecând peste lumi îngheţate
Aşa străbate noaptea marele Orion.
Corabie legănată în eternitate.

Coşmarul
Rătăceam parca printr-un oraş al câinilor.
Câini, numai câini treceau pe strada:

Unii într-o parte, alţii în alta.
Toţi purtau câte o servieta gălbuie
Şi treceau, plini de importanta, într-o parte şi alta.

Mirarea mea n-ar fi fost atât de mare
Şi nici spaima ce m-a lipit de ziduri
Dacă din privirile pe care mi le aruncau
N-aş fi înţeles ca servietele lor erau croite
Din piele de om.

Semne

Cu genunchii la gură, cu pumnii strânşi.
Dorm pruncii în pântecul mumelor.
Gingaşe semne de întrebare.

Cu trupul drept, cu fata în sus.
Dorm morţii în adâncul pământului.
Rigide semne de exclamare.

Ce-or fi aflat? Ce categorici sunt!